

Тетяна ГОРИЦВИТ (ЛУНЬОВА) – прозаїк, лінгвіст, викладач, екоактивіст. Член Національної спілки письменників України (з 2015 р.).

Народилася в місті Києві. Фах філолога здобула в Полтавському державному педагогічному інституті імені В. Г. Короленка. Кандидатську дисертацію з англійської мови захистила в Київському національному лінгвістичному університеті. Викладає англійську мову в полтавській *alma mater*.

Авторка книги новел та акварелей «Рукописи не форматуються» (Полтава, 2010), роману-перформатива «Знайти Лева» (Полтава, 2010), збірки есе «Те, що можна написати тільки аквареллю» (Київ, 2018), дитячих видань «Усі ми будемо королевами, або Казка про Маринку та Мишенятко» (Київ, 2012), «Зайченятко У» (Київ, 2015), «Міські пригоди лісової шишки» (Київ, 2018), «Будиночок, що пахне евкаліптом» (Львів, 2019). Багато часу приділяє зустрічам з юними читачами, співпрацюючи з дитячими бібліотеками Полтави, Сум, Києва, Херсона, Львова тощо.

Лауреатка конкурсу «Книжковий дивосвіт України (МЕДВІН)» (2010) і полтавських літературних премій імені Леоніда Бразова (2011) та імені Панаса Мирного (2016).

ДНІ, ДАТИ, ПОДІЇ

ТОЙ ДЕНЬ, КОЛИ ЩУКА РОЗБИВАЄ ХВОСТОМ ЛІД

Я бачила це у своїй уяві багато разів: щука згинається, мов пружина, а тоді враз вистрілює, лясає щосили хвостом об лід, і він колеться, від місця удару відходить тріщина, збільшується, від неї, немов гілки, відгалужуються нові тріщини, потім ще і ще, й ось увесь лід зрушився – це сталося! Тепер усе розкриватиметься: бруньки розпукуватимуться, пуп'янки розцвітатимуть, зимові хмари розповзатимуться урізноміч, можна буде розклеювати вікна, розмотувати шарф і жити на повну силу!

Я ніколи не бачила цього навсправжки. Одного разу спостерігала льодохід на Дніпрі. Великі важкі крижини зі скреготом наповзали одна на одну. Коли вони ставали дибки, можна було побачити їхню товщину – щонайменше двадцять сантиметрів. Скільки сили треба було мати щуці, щоб розбити такий товстий лід! То мусила б бути надзвичайна щука – дуже велика й сильна. Чи, радше, дуже мудра і вміла – та рибина, що знає про міфологічну боротьбу тепла і холоду, життя і смерті й уміє визначати влучний момент, коли слід ударити.

Я найбільше думаю про той день, коли щука розбиває хвостом лід, улітку. Так-так, не наприкінці зими і не напровесні, а влітку – тоді, коли раз по раз чуєш, як обговорюють свій улов рибалки. Вони то хваляться великою рибиною, то бідкаються, що риба здрибніла й нічого пристойного вже не впіймаєш. Коли я чую ці розмови, з тривогою думаю про те, що буде, коли виловлять саме ту щуку – оту мудру і вмілу рибиною, адже із сучасними технологіями – усілякими гіперреалістичними приманками, підводними локаторами, електровудками – усе можливо. Якщо щука не розіб'є лід, і він назавжди спинить ріки, і вони не понесуть води життя... Я не хочу уявляти, що тоді станеться. Учені напишуть, що для міфологічних сюжетів про роль щуки в будові світу вже немає біологічних підстав, тоді дорослі перестануть переповідати дітям, як щука розбиває хвостом лід і діти не проситимуться побачити це на власні очі, а це значить, що, навіть якщо крига все ще скресатиме, уже не буде того щемливого моменту, коли можеш почути різкий тріск і збагнути, що саме в тобі, у силі твоєї віри звершується велике таїнство буття.

ЛІТНЄ СОНЦЕСТОЯННЯ: ФЕЄРІЯ

Вступ. Вечір. Очікування

Сонце піднялося високо-превисоко і затрималося в зеніті. Воно сконцентрувалося на точці свого триумфу, завмерло, закарбовуючи в пам'яті переможну мить. І все довкруг слухняно залякло разом із ним: не смів дихнути вітерець, сумирно чекали за обрієм хмари, навіть краєчком своїм не потикаючись на небесний обшир.

Коли сонце ледь помітно зрушило з місця, протяжно видихнув вітер і, ніби по команді, виступили з-за обрію хмари, незвичайні, химерні.

Дія перша. Черепахи

Спершу з'явилися черепахи – їх виповзло багато-пребагато. Великі, малі, середні, крупніші й дрібніші – усі вони повагом йшли небом, нащадки тих прадавніх черепак, що тримали світ на своїх спинах, коли він